

KONCEPT POZORIŠTA

SEMINARSKI RAD

Početna ideja mog pozorišta nastaje sintezom teme kojom sam se bavila u drugoj fazi (fazi istraživanja). Kroz ovu fazu otkrila sam i povezala dvije teme koje su ključne za razvijanje daljeg koncepta pozorišta.

Teme koje ga objašnjavaju jesu – tema životnih odluka, kao i tema usamljenosti. Kroz njih, moje pozorište nazivam - Ostavljeno pozorište – čiji sam naziv govori i njegovu atmosferu zgučenosti, a ipak ogromnog nedostatka.

Njegovu atmosferu gradi i lokacija na kojoj sam odlučila da gradim pozorište, udaljeno je i napušteno (ostavljeno).

Tip pozorišta jeste dramsko pozorište, koje ima određeni ali ne i velik repertoar drama. Njegov život odvijace se tokom ljeta, tako da bi se dva do tri puta sedmično mogle pogledati pozorišne predstave, dok bi ostatak dana, kao i vikend, prostor 'osvajalo' okupljanje ljudi zarad radioničkih djelatnosti, mogućih različitih tribina i razgovora koji su društveno angažovani. Pozorište prima i do 50-60 ljudi, i obraća se pre svega mladim ljudima, ali poziva i druge. Zašto mladima? Jer smatram da ću svoje osjećanje nedostatka i izgubljenosti podijeliti i pomoći drugima sličnim sebi. Naravno, pored mladih ljudi, poželjni su ljudi i različitih generacija, jer su tematika kao i repertoar pozorišta univerzalni, i svako može da se dijelom pronađe u njima.

Birala sam prostor u Sremskoj Mitrovici koji je otuđen, i zajedno sa mnom dijeli osjećanje veliku prazninu. Samim tim prostor gdje ga gradim, jesu napušteni prostori hangara. Nije mi trebalo previše vremena da shvatim da sam povezana sa samom lokacijom, kao i prostorom, i odmah sam shvatila da je to pravo mjesto za jedno ovakvo pozorište. Razlog zašto sam izabrala prostore starog hangara jeste sama ideja mog pozorišta, a to je – usamljenost. Prostor lokacije je napušten, nema život i niko ga ni na koji način 'ne oživljava'. Prilazi tome mestu su jednako jaki, i odaju još u samom početku atmosferu određenog nedostajanja, težine i čudne skučenosti u toj ogromnoj veličini koju prostor poseduje.

Prostorni koncept pozorišta gradim oslanjajući se na osnovnu ideju, ali takođe i obazirući se da mogućnosti ovog prostora. On se sastoji iz više napuštenih i praznih prostora, i to koristim da publiku vodim kroz nekoliko njih, sve dok ne stignu do glavnog, u kome će se nalaziti i samo pozorište.

Vođenje kroz prazne i napuštene prostore treba gradacijski da izazovu nelagodu kod posjetioca, i pre nego što stignu u prostor dešavanja, ili prostor na kome se odigrava predstava.

Jedan od glavnih sklopova mog pozorišta biće predimenzionisano gledalište sa dvije strane, koje će terati publiku, tačnije pojedinca, da bude sam sa sobom dok prati predstavu. Ideja jeste da gledalište bude fizički u dodatno većim dimenzijama, tako da se dva čovjeka ne mogu približiti jedno drugom i biti zajedno. Prostor pozornice imaće transormabilne mogućnosti u zavisnosti od konkretne pozorišne predstave, ali zajedno sa izmenjenim gledalištem imaće približno standardan sklop.

Postavljanjem, sa razlogom manjeg pozorišta, za manji broj ljudi, u velikom praznom prostoru oslikava moju ideju usamljenosti i ostavljanja. Grupa ljudi koja jedva da popunjava mali dio tog prostora, gleda pozorišnu predstavu, ali je ipak svako sam sa sobom, dijeli i uzima svoj dio atmosfere i osjećanja.

Takvim namernim prostornim odnosima, pojačavam i podstičem istinsku temu – Ostavljenog pozorišta-

Marija Stevović SA17